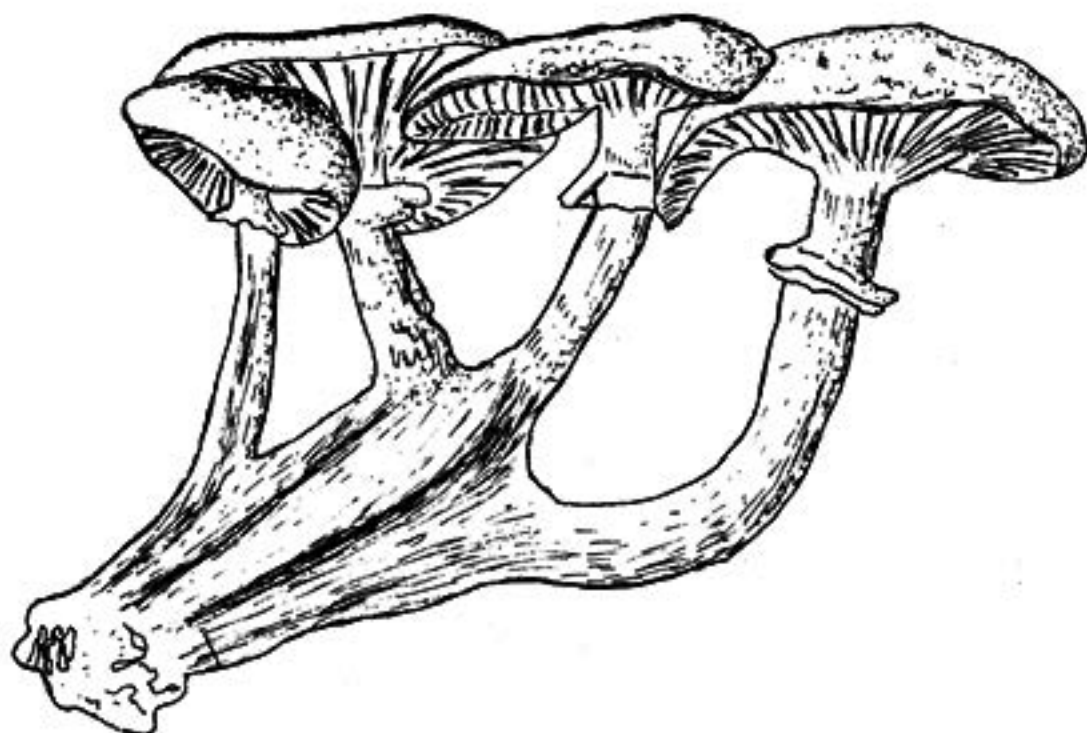

Eén van de mensen van de plantsoenendienst, die geïnteresseerd is in alles wat groeit en bloeit en ons altijd weer boeit, was half augustus bezig een slootkant af te steken. Hij stuitte toen op twee dingetjes, die hij, als ze niet zo zacht waren geweest, voor steentjes had gehouden. "Zijn dat misschien paddestoelen?" vroeg hij mij. Dat waren het inderdaad, truffels, die ik naar Dr. Maas Geesteranus heb opgestuurd en die ze determineerde als Tuber borchii. Het waren enigszins ovaal-ronde dingetjes, waarvan de grootste 2 cm groot was, uitwendig licht-geelbruin, op doorsnede licht van kleur met donkerder aderen. Of ze zeldzaam zijn weet ik niet; maar het vinden van truffels is in ons land toch altijd iets bijzonders.

Het leger der *Lepiota*'s is weer met één, of misschien met twee, vermeerderd. In augustus kwamen op verschillende plaatsen kleine witte p. te voorschijn, die ik nog nooit in het Bos had gevonden. De hele p. was wit, met uitzondering van de steelvoet, die vleeskleurig was. De hoedjes waren bij geheel ontplooide ex. nauwelijks 2 cm. groot. Ze leken erg op *Mycena*'s. Maar de jonge hoedjes waren bepoederd en de plaatjes waren met een velum afgedekt. Dat brengt je weer op de goede weg. *Lepiota*'s dus en wel *Lepiota seminuda*. De vleeskleur van de steelvoet kruipt bij het ouder worden naar boven zodat ten slotte de gehele steel die kleur aangenomen heeft.

Het tweede *Lepiota* geval is nog dubieus. Op 22 september vond ik een grote *Lepiota*, waarvan de hoed op lichtere ondergrond bruine aanliggende schubjes had. De hoed had een middellijn van $8\frac{1}{2}$ cm, de

Honingzwam

steel was 11 mm dik. Er was geen ring, de steel eindigde in een geschubde knol. Maar wat mij het meeste opviel, was, dat er van de hoedrand nog twee draden naar de steel gingen (overblijfsel van een cortina?). Ik dacht meteen aan het artikel van de hr. de Vries in Coolia 12-3-5 van april 1966 over Lepiota cortinarius. De uitvoerige beschrijving klopte precies voor zover het de macroscopische kenmerken betrof. Ik heb er een sporenfiguur van gemaakt en er foto's van laten maken. Maar, daar ik zelf niet fotografeer, kostte dat weer een paar dagen en het exemplaar, dat toch al niet erg fris was, was er niet op vooruit gegaan. Tot overmaat van ramp heb ik het uit mijn handen laten vallen; dat heeft het niet overleefd. Ik heb de sporen en de twee foto's toch maar naar de Heer Bas gestuurd in de hoop, dat hij er nog uit wijs kon worden. Hij antwoordde mij, dat het er alle schijn van heeft, dat het inderdaad Lepiota cortinarius was. Sporenmaten en de foto's klopten, uiteraard kon hij geen zekerheid geven aan de hand van deze luttele gegevens. We zullen er in 1968 terdege naar uitkijken.

De Honingzwam is in het Bos een zeer wispelturige gast. In 1966 vond ik slechts één ex. en in 1967 stonden er honderden. Op een grasveld vond ik een bundeltjes, waarvan ik een tekening hierbij voeg. De stelen zijn tot de halve hoogte vergroeid. Ze stonden geheel vrij, zodat er geen gebrek aan Lebensraum was. Een geval van fasciatie bij paddestoelen was mij nog niet bekend.

N.P.W. Balke.

OVER DE OECOLOGIE VAN VOLVARIELLA VOLVACEA

In Coolia 13 : 65, komt een citaat voor uit VAM mededelingen, juni 1967, over de Rijststro Volvaria, waarvan in het voorjaar vertegenwoordigers werden gevonden op hopen tot compost verwerkt stadsvuil bij het compostbedrijf te Arnhem, doch die het daar niet tot de volgroeide staat brachten.

Bedoelde Volvariella heb ik in de zomer van 1967 (juli, augustus en de eerste week van september) in volwassen toestand aangetroffen in gedempte kleiputten bij een steenfabriek te Arnhem. Deze voormalige kleiputten zijn op 1,5 km afstand gelegen van het Gemeentelijk compostbedrijf. Als vulling van de putten heeft men huis en straatvuil gebruikt, dat niet of minder geschikt wordt geacht voor compostverwerking. Dit vuilnis is op het compostbedrijf mechanisch gesorteerd en bestaat in hoofdzaak uit papier, plastic voorwerpen (allerlei bussen voor verpakking, speelgoed, zakken van folie), glasscherven, metaalresten, weefsels, matten, borstels enz.

Opmerkelijk is dat de Rijststro Champignon vooral daar groeide, waar de bodem bestond uit halfvergane resten van papier, weefsel en zakken van polyethyleen.